

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: D. A., nar. X
bytem X
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: Policejní prezidium České republiky
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7 – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č. j. PPR-17693-2/ČJ-2024-990115,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č. j. PPR-17693-2/ČJ-2024-990115, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši **21 477 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce požádal o vydání návštěvnického víza do Rakouska. Tato žádost byla ze strany rakouských orgánů zamítnuta, jelikož Česká republika zapsala žalobce do Schengenského

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

informačního systému (dále jen „SIS“) pro účely odepření vstupu [čl. 32 odst. 1 písm. a) bod v) nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex)]. Žalobce proto žádostí ze dne 27. 3. 2024 požádal žalovaného o zrušení zápisu o odepření v SIS (dle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů). Na podanou žádost reagoval žalovaný v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným rozhodnutím, kterým žalobci sdělil, že v SIS nejsou uvedeny žádné osobní údaje vztahující se k jeho osobě.

2. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) v rámci konzultačního řízení jakožto kontaktní místo (čl. 22 vízového kodexu) prověřuje informace a vyžaduje stanoviska dalších příslušných orgánů. V rámci tohoto prověření bylo zjištěno, že by žalobce mohl vzhledem k aktuální bezpečnostní situaci v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině svými aktivitami při případném pobytu na území České republiky ohrozit vnitřní bezpečnost České republiky. Policie ČR proto v rámci konzultačního řízení rakouským orgánům odpověděla, že žalobce je hrozbou pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 nařízení Schengenského hraničního kodexu, nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států [čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu]. Rakouské orgány tak měly zamítnout žádost žalobce dle bodu vi) nikoliv dle bodu v) čl. 32 odst. 1 písm. a) vízového kodexu. Důvod, pro který byla žádost žalobce o vízum rakouskými orgány zamítnuta, byl tak nesprávný. V současné době totiž žalobce nemá v SIS žádný záznam.
3. Označení osoby žalobce jakožto hrozby pro veřejný pořádek není vloženo Policií ČR do národní součásti Vízového informačního systému (dále jen „VIS“), ale je vedeno odděleně ve spisovém materiálu v režimu „vyhrazené“ dle § 4 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. S ohledem na tento závažný důvod nelze k dané věci poskytnout bližší informace, jelikož sdělením těchto informací by došlo k ohrožení chráněných zájmů České republiky. Žalovaný uzavřel, že Policií ČR nebylo do národní součásti VIS vloženo označení osoby žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, proto nemůže vyhovět žádosti o výmaz.
4. Žalovaný dále uvedl, že nemůže vyhovět ani požadavku žalobce na výmaz jeho osoby ze spisového materiálu vedeného Policií ČR v režimu „vyhrazené“, neboť spisový materiál je veden řádně podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a bude skartován po uplynutí skartační lhůty (rok 2035).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v podané žalobě s odkazy na judikaturu správních soudů stručně uvedl, že sdělení žalovaného je rozhodnutím, proti kterému je možné se bránit žalobou proti rozhodnutí.
6. Dále namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. O osobě žalobce nejsou vedeny žádné informace v SIS ani ve VIS, jediným podkladem pro vydání negativního stanoviska k udělení schengenského víza tak jsou informace, které Policie ČR vede ve spisu v režimu „vyhrazené“. Dle žalovaného je důvod negativního stanoviska tak závažný, že k dané věci nelze poskytnout bližší informace. Takové odůvodnění je však nedostatečné a nepřezkoumatelné, když z něj nevyplývá, z čeho obavy žalovaného pramení. Žalobce svou první pracovní cestu v Čechách ukončil po vypršení čtyřleté pracovní smlouvy zhruba před 20 lety, přičemž během následujících 15 let poté opakovaně bezproblémově získal schengenská víza a pracoval jako diplomat na Slovensku (cca 7 let) a v Rakousku (cca 4,5

roku). Česká republika má pro žalobce zvláštní význam – poprvé sem přicestoval již jako student a česká kultura a český jazyk ho zaujaly natolik, že se rozhodl v Moskvě na Lomonosovově státní univerzitě a později také na Univerzitě Karlově v Praze studovat bohemistiku a český jazyk. Po studiu na univerzitě žalobce získal práci na Generálním konzulátu Ruska v Karlových Varech, a to konkrétně jako starší referent a poté atašé. Během svého působení v Karlových Varech se žalobce nikdy nedostal do konfliktu s českým právním řádem a pracoval v souladu s Vídeňskými úmluvami o diplomatických a konzulárních stycích. Během žalobcova působení v České republice nevznikl žádný politický ani jiný důvod se domnívat, že by žalobce mohl jakkoliv ohrozit veřejný pořádek nebo bezpečnost České republiky. Žalovaný by měl řádně zdůvodnit, co se změnilo od doby, kdy pracoval jako atašé v České republice a poté bezproblémově získal schengenská víza a pracoval na Slovensku a v Rakousku. Žalovaný však své rozhodnutí vydat negativní stanovisko nijak neodůvodnil, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

7. Žalobce koncem roku 2022 obdržel nabídku od odboru Čech a Slovenska Ministerstva zahraničních věcí v Rusku na krátkodobou služební cestu na Velvyslanectví Ruské federace v Praze za účelem poskytnutí vzájemné konzulární pomoci po vzájemné dohodě s Velvyslanectvím České republiky v Moskvě, které rovněž plánovalo vyslat na zastupitelský úřad v České republice svého specialistu na konzulární problematiku. Tato vzájemná výměna pracovníků se však neuskutečnila. Žalobce se domnívá, že právě popsána snaha pomoci kolegům na Velvyslanectví Ruské federace v České republice měla vliv na nynější rozhodnutí. Podle žalobce tak Policie ČR uplatnila kolektivní vinu Ruska v souvislosti s agresí na Ukrajině. Cílem jeho eventuální stáže na Velvyslanectví Ruské federace bylo pouze zajištění hladkého chodu procesů. Nešlo o politickou snahu a nevyjadřoval žádný postoj k Ukrajině. Žalobce namítá, že je diskriminován za svou národní příslušnost. Žalovaný se naopak měl zabývat posouzením individuálních okolností jeho života. Žalobce již na Ministerstvu zahraničních věcí Ruské federace nepůsobí od 19. 9. 2023, resp. od 2. 7. 2022, kdy mu vypršela smlouva, ale zhruba rok čerpal neplacené volno. V posuzované věci vystupuje jako běžná fyzická osoba, která rakouské vízum požaduje za účelem sloučení rodiny. Jeho manželka a syn studují na vysokých školách v Rakousku a zároveň tam pracují. V Rakousku plánují pobývat dlouhodobě. Napadeným rozhodnutím bylo zcela bezdůvodně zasaženo do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života.
8. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že důvod pro zamítnutí schengenského víza byl Rakouskem uveden nesprávně. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí upravil důvod, pro který by žalobce neměl schengenské vízum získat. Takový postup považuje žalobce za nepřipustný. Dospěl-li žalovaný k závěru, že schengenské vízum bylo žalobci zamítnuto z chybného důvodu, měl na tuto skutečnost upozornit. S ohledem na to, že žalobce ani jeho právní zástupce nemají možnost se seznámit s utajovanou částí spisu, není možné ověřit, zda má skutečně žalovaný jakýkoliv důvod se domnívat a předpokládat, že by žalobce mohl být pro Českou republiku hrozbou. Žalobce považuje za nepřipustné, aby informace, které žalovaného vedly k předpokladu, že by žalobce mohl být hrozbou pro Českou republiku, byly uchovávané až do roku 2035, a to zvláště za situace, kdy je vysoce pravděpodobné, že neexistují žádné důkazy, že by žalobce mohl Českou republiku jakkoliv ohrozit. Žalobce proto soudu navrhuje, aby se s utajovanou částí spisu seznámil a jeho obsah provedl k důkazu tak, aby bylo možné důvody napadeného rozhodnutí přezkoumat a proti neopodstatněným obviněním se řádně bránit.

9. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobce svoji žádost směřoval na výmaz osobních údajů ze SIS. Ten žádné osobní údaje žalobce nezpracovával. Policie ČR tedy komplexně celou žalobcem popisovanou situaci přezkoumala a zjistila, že důvod pro neudělení schengenského víza rakouskými orgány nebyl správný. Tuto informaci žalobci ve svém rozhodnutí žalovaný sdělil, a rovněž následně učinil kroky vedoucí k opravě nesprávného záznamu – českou stranou byla odeslána zpráva rakouské straně s upozorněním na chybný údaj v důvodu neudělení víza žalobci. Za nesprávně uvedený důvod zamítnutí víza jsou nicméně odpovědné rakouské orgány.
10. Dle žalovaného zjištěné zpracování osobních údajů žalobce (ve spisovém materiálu vedeném v režimu „vyhrazené“) bylo důkladně podrobeno jeho požadavku na výmaz. Tomuto požadavku nebylo možné vyhovět, jelikož spisový materiál je veden řádně dle zákona o archivnictví do roku 2035. Vzhledem k povaze utajovaných informací nelze sdělit žalobci více informací [§ 28 odst. 2 písm. a) a c) zákona o zpracování osobních údajů].
11. Žalovaný je názoru, že žalobou napadené rozhodnutí není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobci bylo sděleno vše, co s ohledem na povahu utajovaných informací bylo možné poskytnout. Jsou-li důvody, pro které bylo žalobci odepřeno vízum, vymezeny aktivitami, kterých by se mohl na území České republiky dopustit vzhledem k aktuální bezpečnostní situaci v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině, přičemž takto uvedené důvody odpovídají informacím obsaženým v utajené části spisového materiálu, jedná se o dostatečně individualizované odůvodnění. Tento postup je v souladu s právní úpravou. Žalovaný má rovněž za to, že zjištěný skutkový stav má oporu ve spisovém materiálu vedeném v režimu „vyhrazené“. Žalovaný uvedl, že na žalobce neuplatnil kolektivní vinu, ale vycházel z individualizovaných informací, ze kterých vyplynula existence rizika ohrožení vnitřní bezpečnosti České republiky.
12. Žalovaný dodal, že tzv. bezpečnostní prověrka byla provedena v souvislosti s žádostí žalobce o vydání návštěvnického víza. Při podání nové žádosti o vízum bude prováděna nová bezpečnostní prověrka, v rámci které budou muset být opětovně a aktuálně vyhodnoceny všechny potřebné informace. Osobní údaje žalobce byly shromážděny právě vzhledem k prováděné konzultaci a nelze je vymazat před uplynutím stanovené skartační lhůty.
13. **Žalobce** v podané replice uvedl, že informace, ze kterých žalovaný vycházel a k nimž žalobce nemá přístup, nemohou být pravdivé, protože žalobce se nikdy nedopustil žádné nezákonné činnosti a už vůbec neměl a nemá jakákoliv jeho činnost nic společného s válečným konfliktem na Ukrajině. Žalobce nebyl zaměstnán u žádných tajných služeb, naopak byl pouze řadovým zaměstnancem ministerstva zahraničních věcí a z jeho činnosti je zjevné, že řádně vykonával konzulární činnost, která spočívala především v pomoci krajanům s pasy, vízy apod. Zabýval se výhradně činnostmi spojenými s kulturou a vzděláním a svou konzulární činností. O schengenské vízum žádal jako běžný občan za účelem soužití s jeho rodinou. Žalobce se nikdy nezabýval tématy, které by měly být jen okrajově souviset s aktuálním děním na Ukrajině. Žalobce je tak přesvědčen, že žalovaný uplatňuje kolektivní vinu občanů Ruské federace.
14. Jediným podkladem pro vydání negativního stanoviska k udělení schengenského víza jsou informace, které jsou vedeny ve spisu v režimu „vyhrazené“. Žalobce je zcela bezmocný, jde-li o možnosti obrany proti těmto tvrzením, která mohou být v utajované části spisu uvedena. Bez znalosti obsahu utajovaných informací se žalobce domnívá, že muselo dojít k omylu a správní orgány si ho musely splést s někým jiným, protože je zcela nevysvětlitelné, proč by

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

práve žalobce měl být hrozbou pro veřejný pořádek a bezpečnost České republiky a jakou spojitost by mohl jeho osobní či pracovní život mít s válečným konfliktem na Ukrajině. Žalobce v České republice naposledy pracovně působil před 20 lety a poté bezproblémově působil v dalších evropských zemích. Žalobce nemá v plánu v České republice působit ani pracovat. Jediný cíl žalobce je moci se vrátit do Rakouska, kde jsou trvale usídleni jeho manželka a syn.

III. Ústní jednání

III. 1 Předvolání k ústnímu jednání

15. Městský soud si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích (ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 107/2008-100, ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 Afs 102/2008-106, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 4 Ads 67/2013-21, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 4 Ads 109/2012-69, ze dne 17. 10. 2022, č. j. 5 Azs 246/2022-49, a naposledy ze dne 19. 3. 2025, č. j. 8 Afs 101/2024-84) uvedl, že předvolání k ústnímu jednání je nutné zasílat nejenom zástupci účastníka řízení, ale i přímo účastníku řízení samostatně. Městský soud nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích posuzoval konkrétní skutkovou situaci. Odůvodnění je však dle přesvědčení městského soudu formulováno obecně a kategoricky. Nejvyšší správní soud přitom v jiných svých rozsudcích dospěl přesně k opačnému závěru (viz rozsudky ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 25/2004-72, č. 1376/2007 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 421/2004-86, ze dne 16. 8. 2006, č. j. 8 Ans 4/2005-84, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 100/2010-60, body [9] až [12], nebo ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Azs 53/2014-19, body [22] a [28]). Pro příklad lze citovat z rozsudku ze dne 20. 6. 2012, č. j. 7 Azs 17/2012-53, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s. řeší případy, kdy má účastník zástupce a přichází do úvahy doručování buď pouze tomuto zástupci, nebo jak tomuto zástupci, tak účastníkovi. Má-li účastník zástupce s procesní plnou moci (vždy v případě zastoupení advokátem), doručují se písemnosti vždy jen tomuto zástupci, pokud zákon nestanoví něco jiného. Nejenom zástupci, ale také účastníku samotnému se doručuje v případě, že má účastník sám osobně něco vykonat. Úkony, které má účastník osobně v řízení vykonat se rozumí případy, kdy konkrétní jednání nemůže učinit nikdo jiný než účastník samotný. Musí jít tedy o tzv. jednání nezastupitelné. Jestliže ve sporném řízení účastník nenavrhne důkaz svou vlastní výpovědí, není ani zásadně důvodu účastníka osobně předvolávat k ústnímu jednání; soud v tomto případě vyrozumí o jednání jen zástupce s plnou mocí pro celé řízení.“* V bodě [25] rozsudku ze dne 8. 3. 2024, č. j. 5 Ads 223/2023-168, Nejvyšší správní soud vzpomenul svůj výše citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 107/2008, ale naznačil, že úkonem nezastupitelným zástupcem účastníka řízení by byla osobní výpověď účastníka řízení na ústním jednání.
16. Mimo výše uvedený výslovný nesouhlas s názorem, že je nutné zasílat předvolání i přímo účastníku řízení, vyplývá z rozhodovací praxe kasačního soudu i implicitní nesouhlas s tímto názorem. V bodě [20] rozsudku sp. zn. 8 Afs 101/2024 (a téměř shodně i v bodě [20] rozsudku sp. zn. 5 Azs 246/2022) Nejvyšší správní soud uvedl, že *„již samotné nepředvolání stěžovatelky k jednání před městským soudem představovalo vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a tedy důvod pro zrušení napadeného rozsudku“*. Nejvyšší správní soud tak situaci spočívající v předvolání pouze zástupce účastníka řízení a nikoliv i předvolání samotného účastníka řízení označil za vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy za vadu, ke které musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet *ex offio*. Přihlíží-li kasační soud k této situaci jako k vadě *ex offio*, je nutno dospět k závěru, že všude tam, kde rozhodnutí krajského soudu nezrušil pro tuto vadu,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepovažoval postup krajského soudu za vadu s vlivem na zákonnost. Takový postup nicméně odporuje závěrům vyjádřeným v citovaných rozsudcích sp. zn. 8 Afs 101/2024 a sp. zn. 5 Azs 246/2022. Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 20. 5. 2024, č. j. 18 Af 24/2022-67 (bod [12]), ze dne 5. 6. 2023, č. j. 17 A 22/2023-45 (bod [14]), ze dne 29. 9. 2022, č. j. 19 Az 15/2021-29 (bod [50]) a např. ze dne 24. 1. 2022, č. j. 18 A 26/2021-33 (kapitola V.), uvedl, že na nařízené ústní jednání se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili. Z vnitřního informačního systému městského soudu plyne, že ve všech těchto věcech soud předvolával k jednání pouze zástupce žalobce a nikoliv samostatně i žalobce. Všechny tyto rozsudky byly přezkoumány Nejvyšším správním soudem (rozsudky ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Afs 126/2024-44, ze dne 9. 11. 2023, č. j. 9 As 190/2023-50, ze dne 11. 1. 2023, č. j. 6 Azs 235/2022-14, a ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Azs 25/2022-25). V žádném z těchto rozsudků kasační soud neuvedl, že by rušil rozhodnutí městského soudu z toho důvodu, že nebyl řádně předvolán žalobce k ústnímu jednání.

17. V judikatuře Nejvyššího správního soudu tak existuje (výslovný i implicitní) rozpor v otázce, zda musí krajský soud doručovat samostatně předvolání k ústnímu jednání i zastoupenému účastníku řízení, či postačí předvolání doručit toliko jeho zástupci (v případech, kdy zastoupený účastník nemá v řízení samostatně nic vykonat). Za takové situace si krajský soud může vybrat, ke které judikatorní linii se přikloní. Městský soud se kloní k té judikatorní linii, dle které postačuje zaslat předvolání k jednání platné jak pro účastníka řízení, tak pro jeho zástupce pouze zástupci účastníka řízení.
18. Nejvyšší správní soud v rozsudcích, ve kterých uvedl, že je nutné zaslat předvolání i přímo samotnému účastníku řízení, vycházel primárně z nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 145/02 (N 95/27 SbNU 99), a ze dne 19. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 138/07 (N 114/46 SbNU 85). Dle městského soudu však Ústavní soud v těchto nálezech kategoricky nevyslovil, že je nutné předvolání k ústnímu jednání samostatně zasílat i účastníku řízení (je-li zastoupen zástupcem), ale posuzoval v té věci danou skutkovou situaci.
19. V nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 Ústavní soud zdůraznil okolnosti jím posuzované věci. Poukázal na to, že krajský soud předvolal pouze zástupce účastníků. Ten se z důvodu poruchy vozidla nejprve prostřednictvím faxu omluvil z jednání a poté druhým faxovým podáním sdělil soudu, že se dozvěděl, že účastníci nebyli soudem samostatně předvoláni, takže o termínu jednání nevěděli. Na dalším jednání, které bylo nařízeno pouze za účelem vyhlášení rozhodnutí, se jeden z účastníků domáhal, aby se mohl vyjádřit k věci a uváděl, že o původním jednání nevěděl. Obdobně v nálezu sp. zn. II. ÚS 138/07 považoval Ústavní soud za podstatné zdůraznit, že z protokolu o ústním jednání neplyne, že by soud zjišťoval od zástupce účastníka, zda ji o termínu jednání vyrozuměl. Právě „za tohoto stavu“ pak uzavřel Ústavní soud, že práva účastníka byla porušena, pokud nebyl samostatně předvolán.
20. Názor, že Ústavní soud v obou těchto nálezech vyslovil svůj závěr na podkladě specifické skutkové situace, potvrdil i ve svých navazujících rozhodnutích. V usnesení ze dne 22. 2. 2005, sp. zn. I. ÚS 378/04, Ústavní soud ke svému předchozímu nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 uvedl následující: „*Odkaz na nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 není případný, neboť ten řešil situaci, kdy v důsledku procesního pochybení soudu, když bylo doručeno jen právnímu zástupci, rozhodl soud bez účasti dané strany na jednání (viz Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 27, str. 99). Tak tomu v tomto případě zjevně nebylo, protože stěžovatel byl v řízení zastoupen svým advokátem, který byl na jednání přítomen.*“ Shodný názor zopakoval Ústavní soud i v usnesení ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 681/04. V bodě [8] nedávného usnesení ze dne 9. 1. 2024, sp. zn. III. ÚS 2546/23, Ústavní soud k nálezu sp. zn. II. ÚS 138/07 uvedl následující:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„V souvislosti s tímto (ne)předvoláním k soudnímu jednání dne 14. 9. 2021 stěžovatel s poukazem na nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2007 sp. zn. II. ÚS 138/07 namítá, že pokud obecný soud předvolá k nařízenému jednání pouze právního zástupce účastníka a neobešle samostatně také účastníka řízení, porušuje tím základní právo garantované v čl. 38 odst. 2 Listiny. Stěžovatel však v námitce nereflakuje, že současná právní úprava (kterou se řídily obecné soudy), podle které se písemnosti doručují zásadně pouze zástupci účastníka řízení v souladu s § 50b o. s. ř., překonává závěry tohoto nálezu Ústavního soudu, podle kterého (za účinnosti dřívější právní úpravy) nepostačovalo doručit předvolání k jednání pouze zvolenému zástupci. Procesní předpisy upravují i případy, kdy je nutno doručit písemnost také do rukou účastníka řízení (vedle jeho právního zástupce), především pokud má být vyslechnut nebo něco osobně vykonat, ale to není případ každého ústního jednání (stejně jako v nyní posuzovaném případě). Proto Ústavní soud považuje za přiměřený výklad, podle kterého účastník řízení realizuje svá práva garantovaná v čl. 38 odst. 2 prostřednictvím svého zástupce, jehož si za účelem efektivního a kvalitního uplatnění svých práv zvolil.“ V bodě [18] nálezu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 2537/11 (N 169/67 SbNU 75), Ústavní soud s odkazem na svůj nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 zdůraznil, že o změně termínu konání jednání nebyl vyrozuměn účastník řízení a ani jeho právní zástupce, čímž došlo k porušení práva být přítomen u soudního jednání, které vyplývá z čl. 38 odst. 2 Listiny. Konečně v usnesení ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. II. ÚS 2309/08, k námitce nezaslání předvolání i přímo zastoupenému (bod [2] nálezu) Ústavní soud v bodě [5] uvedl, že ve věci řešené pod sp. zn. II. ÚS 145/02 existovalo pouze jednostupňové správní soudnictví, a to v době, kdy „nebyl ustaven Nejvyšší správní soud jako instance rozhodující o mimořádných opravných prostředcích ve správním soudnictví. V onom případě bylo tudíž porušení práva, které stěžovatel namítá, pro účastníky fatální“.

21. Městský soud je názoru, že není nutné zasílat předvolání samostatně i přímo účastníku řízení, je-li zastoupen zástupcem i z dalších důvodů.
22. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu není zcela zřejmé, zda povinnost soudu předvolat samostatně i účastníka řízení plyne přímo z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nebo tuto povinnost dovozují soudy z toho, že jde o nezastupitelný úkon [ve smyslu § 42 odst. 2 s. ř. s., resp. § 50b odst. 4 písm. a) o. s. ř.]. Městský soud je přesvědčen, že tato povinnost neplyne přímo z Listiny a o nezastupitelný úkon se nejedná.
23. Pro závěr, že povinnost nevyplývá přímo z Listiny svědčí kromě výše podrobně rozebrané rozporné judikatury, též např. závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS. Rozšířený senát zde dospěl k závěru, že samotný zájem cizince na osobní účasti v řízení před soudem není dostačující pro přiznání odkladného účinku, neboť svá práva může zpravidla dostatečně hájit prostřednictvím zástupce. Tím rozšířený senát překonal předchozí judikaturu, která možnost osobní účasti účastníka v řízení spojovala právě s právem na spravedlivý proces (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4 As 56/2012-58).
24. Městský soud je dále přesvědčen, že účast na jednání není nezastupitelným úkonem. Takovými jsou úkony „charakteristické svým osobním prvkem, který se upíná právě a jen na osobu jednajícího (účastníka řízení), a to tak, že jiná osoba nemůže, právě proto, že je charakterizován osobou jednajícího, takový úkon vykonat“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 1949/99, R 1/2001 civ.). Tento závěr za svůj výslovně přijal i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004-69. Jako příklady

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nezastupitelných úkonů uvádí nejvyšší soudy výslech účastníka, strpění ohledání, podrobení se znaleckému zkoumání či vydání určité věci. Je přitom zjevné, že samotná účast na jednání takovým nezastupitelným úkonem není. Naopak – jde o typický úkon, který je zastupitelný a který za účastníka může vykonat (a v drtivé většině i vykonává) jeho zástupce. Obdobně například Nejvyšší správní soud jednoznačně dovodil, že výzva dle § 51 s. ř. s. se zasílá pouze zástupci, nikoliv (též) samotnému účastníkovi (rozsudek ze dne 7. 9. 2005, č. j. 4 Azs 471/2004-55, či např. již zmíněný rozsudek sp. zn. 5 Ads 223/2023), přičemž i (ne)souhlas s rozhodnutím bez jednání se zcela zjevně týká účastníkovy práva na veřejné ústní projednání. Výsledkem přístupu Nejvyššího správního soudu je tak situace, kdy se na jedné straně může zástupce účastníka vzdát jeho práva na nařízení ústního jednání (aniž by soud vyžadoval souhlas i samotného účastníka), ale není možné pouze tomuto zástupci zaslat předvolání v případě, kdy je jednání nařízeno.

25. Městský soud proto shrnuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu není jednotná v tom, zda je třeba, aby soud zaslal předvolání k ústnímu jednání vždy samostatně účastníkovi i jeho zástupci. Rozhodnutí, v nichž Ústavní soud tento názor v minulosti přijal, byla přitom skutkově specifická, čemuž odpovídá i odůvodnění Ústavního soudu a i jeho navazující judikatura. Tato specifika část judikatury Nejvyššího správního soudu nezohledňuje, přičemž městský soud s touto judikatorní linií nesouhlasí, neboť právo na samostatné obeslání neplyne účastníkovi z čl. 38 odst. 2 Listiny, ani z § 42 odst. 2 s. ř. s.
26. Z výše uvedených důvodů městský soud zaslal předvolání k ústnímu jednání pouze zástupci žalobce a nikoliv samostatně i přímo žalobci. Tomu by přitom musel doručovat do Ruské federace. V předvolání zaslaném právnímu zástupci žalobce bylo uvedeno, že předvolání platí i pro žalobce samotnou.

III. 2 Průběh ústního jednání

27. Soud na ústním jednání dne 19. 11. 2025 neprovedl k důkazu žalobcem navrhovaný spis vedený v režimu „vyhrazené“. Soud se s utajovanými informacemi seznámil a následně předsedkyně senátu vyloučila utajovanou část z nahlížení ve smyslu § 45 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jelikož dospěla k závěru, že informace obsažené v utajované části správního spisu jsou takové povahy, jejichž vyjádření by vážným způsobem mohlo ohrozit nebo vážně narušit činnost zpravodajských služeb nebo policie. Ze stejného důvodu není ani možné žalobci poskytnout anonymizované či agregované údaje (k tomu viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 1 As 83/2009-60). Soud rovněž uvádí, že vzhledem k povaze dokumentů a informacím v nich uvedeným nelze ani blíže vysvětlit, z jakého důvodu k tomuto postupu soud přistoupil, aniž by zhatil smysl utajení těchto informací.
28. Na ústním jednání žalobce zopakoval důvody uvedené v podané žalobě. Žalovaný rovněž setrval na svém názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

IV. Posouzení žaloby

29. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.

30. Městský soud se nejdříve zabýval rozsahem žádosti, kterou žalobce žalovanému podal. V žádosti ze dne 27. 3. 2024 žalobce popsal svoji pracovní a osobní historii pojící jej s Českou republikou, zdůvodnil, že se na žalovaného obrací v souvislosti s neudělením víza z důvodu zápisu Českou republikou do SIS, a v závěru požádala, aby žalovaný zrušil zákaz vstupu do zemí Schengenu. V žalovaném soudu předložené dokumentaci je i formulářová žádost žalobce o výmaz protiprávně uchovávaných osobních údajů ze SIS. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný tuto žádost vyhodnotil jako žádost o výmaz osobních údajů ze SIS. Kromě informace o tom, že v SIS nejsou vedeny žádné informace osobní povahy o žalobci však žalovaný rovněž přistoupil i k posouzení toho, zda informace, na základě kterých byla žalobci zamítnuta žádost o návštěvnické vízum, je vedena i ve VIS a rovněž posoudil, zda tyto informace, vedené ve spisovém materiálu v režimu „vyhrazené“, může vymazat. Žalovaný tak sám rozšířil žádost žalobce na výmaz všech informací, které zapříčinily zamítnutí jeho žádosti o vízum. Dle městského soudu je takový postup v souladu s principem dobré správy. Z žádosti žalobce totiž bylo zřejmé, že se domáhá právě odstranění překážek, které mu zabránily obdržet návštěvnické vízum. Dle městského soudu by bylo poměrně formalistické, sdělil-li by žalovaný žalobci, že neeviduje o žalobci žádné informace v SIS, avšak k posouzení výmazu informací, které eviduje, je nutné, aby žalobce podal žádost novou (srov. větu druhou a třetí bodu [25] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 4 As 163/2024-45).
31. Soud se tak bude dále zabývat i odůvodněním žalovaného, pro které nepřistoupil k výmazu informací vedených o žalobci ve správním spisu vedeném v režimu „vyhrazené“, přestože žalobce takovou žádost formálně nepodal.
32. Soud od žalovaného vyžádal daný spisový materiál vedený v režimu „vyhrazené“, se kterým se seznámil. Soud potvrzuje, že v uvedeném spisovém materiálu jsou naznačeny informace, ze kterých by mohlo plynout, že žalobce (nikoliv jiná osoba) je hrozbou pro vnitřní bezpečnost České republiky, jak žalovaný tvrdí (k tomu viz dále). Dle soudu je tak uvěřitelné tvrzení žalovaného, že v SIS ani VIS nejsou vedeny žádné osobní informace o žalobci. V tomto směru je tak dle soudu rozhodnutí žalovaného správné.
33. Městský soud se však již nemůže ztotožnit s rozhodnou úvahou žalobou napadeného rozhodnutí, a to, že žalovaný nemohl přistoupit k výmazu informací vedených o žalobci, jelikož daný spisový materiál je veden podle zákona o archivnictví a bude skartován podle spisového plánu až v roce 2035. Městský soud předznamenává, že přestože je spisový materiál veden podle zákona o archivnictví, neznamená to, že není možné požádat o výmaz těchto informací dle zákona o zpracování osobních údajů.
34. Na nyní posuzovanou věc dopadá hlava III zákona o zpracování osobních údajů nazvaná „*Ochrana osobních údajů při jejich zpracování za účelem předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti*“ (srov. i § 24 odst. 1 tohoto zákona). Tato hlava je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů (bod [14] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2025, č. j. 3 As 34/2025-80, nebo bod [21] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2025, č. j. 1 As 45/2025-41).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

35. Podle § 24 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů *správu jícím orgánem se rozumí orgán veřejné moci příslušný k plnění úkolu uvedeného v odstavci 1, který není zpravodajskou službou nebo obecní policií*. Tímto *správu jícím orgánem* je v nyní posuzované věci žalovaný.
36. Podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů platí, že *správu jící orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud správce údajů porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má správce údajů povinnost tyto údaje vymazat*.
37. Podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o zpracování osobních údajů platí, že *při zpracování osobních údajů správce údajů přijímá opatření zajišťující, aby osobní údaje byly přesné ve vztahu k povaze a účelu zpracování*.
38. Podle čl. 16 odst. 2 směrnice 2016/680 platí, že *členské státy vyžadují po správci, aby vymazal osobní údaje bez zbytečného odkladu, a stanoví právo subjektu údajů požadovat po správci, aby bez zbytečného odkladu vymazal osobní údaje, které se ho týkají, jestliže zpracování porušuje předpisy přijaté na základě článku 4, 8 nebo 10 nebo jestliže osobní údaje musí být vymazány ke splnění právní povinnosti správce*.
39. Podle čl. 4 odst. 1 písm. a) a d) směrnice 2016/680 platí, že *členské státy zajistí, aby byly osobní údaje: a) zpracovávány zákonným a korektním způsobem; [...] d) přesné a v případě potřeby aktualizované; musí být přijata veškerá rozumná opatření zajišťující, aby osobní údaje, které jsou nepřesné s přihlédnutím k účelům, pro které jsou zpracovávány, byly bezodkladně vymazány nebo opraveny*.
40. Ze zákona o zpracování osobních údajů a i z jeho předobrazu v podobě směrnice 2016/680 tak zejména plyne, že subjekt údajů může požádat o výmaz osobních údajů, které o něm správce údajů (správce) vede nepřesně. Možnost domáhat se výmazu i utajovaných informací ostatně ve své judikatuře dovodil už i Nejvyšší správní soud (bod [36] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 9 As 47/2024-38).
41. Městský soud tedy uzavírá, že právní názor žalovaného, dle kterého není možné vymazat osobní údaje vedené o žalobci ve správním spise v režimu „vyhrazené“, jelikož tento spis má být dle zákona o archivnictví skartován až v roce 2035, není správný. Soud proto musel rozhodnutí žalovaného zrušit.
42. Vzhledem ke svému právnímu názoru žalovaný neposoudil, zda jsou naplněny důvody pro výmaz osobních údajů žalobce postupem dle citovaného § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, tedy zejména, zda informace vedené o žalobci jsou přesné. Žalobce přitom namítá, že tyto informace musí být nesprávné, jelikož se nedopustil žádného jednání, ze kterého by vyplývalo, že je hrozbou pro bezpečnost České republiky.
43. Městský soud si uvědomuje, že jeho úlohou není nahrazovat činnost správních orgánů. Neposoudil-li správní orgán určitou otázku, avšak měl tak učinit, nemůže za něj tuto úvahu správní soud učinit sám. Soud tak musí pouze zrušit rozhodnutí žalovaného a zavázat jej, aby v dalším řízení rozhodnou úvahu učinil. Tuto novou úvahu pak správní soud může k nově podané žalobě přezkoumat.
44. Soud proto pro další řízení žalovaného upozorňuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27. V dané věci podal žadatel žádost o výmaz osobních údajů zpracovávaných o jeho osobě z evidence nežádoucích osob. Nejvyšší správní soud v bodě [25] uvedl následující: „*Nejvyšší správní soud však rovněž měl v*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dané věci k dispozici úplný správní spis včetně jeho utajovaných částí a v souladu s citovanou judikaturou jej prostudoval ze všech relevantních hledisek nad rámec stížnostních námitek. Přitom dospěl k opačnému závěru než městský soud, neboť shledal, že v utajované části spisového materiálu, která je u Nejvyššího správního soudu vedena pod č. j. V11/2023 NSS, nejsou popsány žádné konkrétní aktivity stěžovatele co do místa a času včetně jeho kontaktů s určitými osobami, na základě nichž by bylo možné učinit spolehlivý závěr o tom, že by jeho přítomnost na území České republiky skutečně mohla představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejnou bezpečnost smluvních států Evropské unie. Utajovaná část správního spisu neobsahuje ani žádné konkrétní poznatky získané operativní činností či jiným způsobem, na jejichž základě by bylo možné ověřit splnění všech zákonných podmínek pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob. Přitom jsou to v první řadě správní orgány, které jsou při svém rozhodování povinny **posoudit přesvědčivost a věrohodnost utajovaných informací**, mají-li být podkladem jejich rozhodnutí. Tyto požadavky ostatně judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k povaze a obsahu utajovaných informací vyslovila opakovaně (viz např. rozsudky ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 101, ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 69, nebo ze dne 25. 6. 2020, č. j. 4 Azs 258/2017 34).“ [zdůraznění přidáno]

45. Judikatura správních soudů tak požaduje, aby správní orgány při svém rozhodování posoudily přesvědčivost a věrohodnost utajovaných informací [srov. i citovaný § 25 odst. 1 písm. b) zákona o zpracování osobních údajů a čl. 4 odst. 1 písm. a) a d) směrnice 2016/680]. Žalovaný tak v dalším řízení bude muset zejména zkontrolovat, zda informace uvedené v utajované části spisu dostatečně konkrétně popisují aktivity žalobce, na základě nichž by bylo možné učinit spolehlivý závěr o tom, že by jeho přítomnost na území České republiky mohla ohrozit vnitřní bezpečnost České republiky. Žalovaný bude muset posoudit, zda utajované informace obsahují konkrétní poznatky získané operativní činností či jiným způsobem, na jejichž základě by bylo možné ověřit, že žalobce může ohrozit vnitřní bezpečnost České republiky.
46. Nad rámec rozhodných důvodů městský soud uvádí, že se s utajovanými informacemi, které žalovaný soudu předal, seznámil a uvádí, že tyto informace v žádném případě nedosahují potřebné kvality přesvědčivosti a věrohodnosti, která je nutná pro označení osoby žalobce za hrozbu pro vnitřní bezpečnost. Utajovaný spis, který žalovaný soudu předal, obsahoval toliko konstatování o aktivitách žalobce se závěrem, že může být hrozbou pro vnitřní bezpečnost České republiky. Jedná se však pouze o dané konstatování. Z předaného spisu však nebylo možné ověřit, jakým způsobem zpracovatel dané informace k této informaci dospěl, jaké použil operativní činnosti, z jakých důkazů vycházel (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 283/2023). Utajovaná část spisu obsahuje pouze danou informaci bez jakýchkoliv dalších důkazů, které by pravdivost informace osvědčily. Není přitom možné pouze „uvěřit“ informacím uvedeným v utajovaném spisu, dle výše citované ustálené judikatury je nutné posoudit nejenom přesvědčivost, ale i věrohodnost utajovaných informací. Z pouhého konstatování není možné věrohodnost dané informace ověřit. V tomto rozsahu tak soud souhlasí s žalobcem, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, resp. tento skutkový stav nevyplývá z předložených dokumentů.
47. Pro úplnost soud doplňuje, že žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné neseznal. Žalobce nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí je pouze uvedeno, že žalobce je hrozbou pro vnitřní bezpečnost České republiky, aniž by tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

důvody dále rozvedl. Městský soud však souhlasí s žalovaným, že vychází-li tato informace z utajovaných informací, není možné popsat přesné důvody, jelikož by tím došlo k vyzrazení utajované informace. Tento názor je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního i Ústavního soudu [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2024, č. j. 8 Azs 134/2023-80, a tam citovaná judikatura, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (N 186/83 SbNU 43; 393/2016 Sb.), nebo ze dne 11. 2. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 31/03 (N 16/32 SbNU 143; 105/2004 Sb.).

48. K námitce žalobce, dle které rakouské orgány zamítly vízum žalobce z nesprávného důvodu, soud souhlasí s žalovaným, že za toto pochybení jsou odpovědné rakouské orgány, nikoliv žalovaný.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. spočívající v nesprávném právním názoru.
50. Žalovaný se v dalším řízení bude řídit závazným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Posoudí tak žádost žalobce o výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě ve správním spisu vedeném v režimu „vyhrazené“ podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Přitom se zejména zaměří na přesvědčivost a věrohodnost utajovaných informací. Nebudou-li tyto informace doplněny o důkazy, ze kterých tvrzení o hrozbě žalobce pro bezpečnost České republiky plyne, soud upozorňuje na názor uvedený v bodě [46] tohoto rozsudku.
51. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 4 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif], za návrh ve věci samé (žaloba a replika k vyjádření žalovaného) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a za účast na jednání dne 19. 11. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby učiněný do 31. 12. 2024 náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 [§ 9 odst. 4 písm. c) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Za úkony učiněné po 1. 1. 2025 náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Odměna se zvyšuje o 300 Kč (úkony učiněný do 31. 12. 2024), resp. o 450 Kč (úkony učiněný od 1. 1. 2025) paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 21 477 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. 11. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu